

Buřty, pivo a nenávisť

Není snad sporu o tom, že některé z odrůd internetových služeb, zvaných sociální sítě, jsou žírné láný pro individua s obsedantní touhou komentovat každý prd, a ještě k tomu ten prd všelijak kriticky rozebírat. Kriticky a hloupě co jen to je možné. Nedarmo se objevují, zatím spíše ojediněle, názory, podle nichž častý pobyt dětí a mládeže na sociálních sítích pro ně má nedobré účinky a hrozí jim, že celkově zblbnou. Sám se sociálních sítí odříkám, co to jde, neb mě nikdy nebavilo účastnit se rozličných pavlačových a podobných diskusí. I v hospodě se vyhýbám těm, co všechno vědí, všemu rozumí, nikdo je neoblafne a je obtížné se jich zbavit bez fyzického násilí. Třeba Facebook nebo síť X jsou o dost rozlehlejší pavlače, nezhroutí se ani pod desítkami tisíc slaboduchů a unesou i takové pitomosti, kvůli kterým by jejich hlasatele vyhodili snad i z takové hospody, o které zpívá Petr Hapka v písni „Buřty, pivo a nenávisť“ (kdo nezná, dejte si <https://www.youtube.com/watch?v=ICyk3Puae2c>).

Výše uvedené není rozehrávkou filipiky proti existenci elektronických drbáren. Naopak, ať si každý halucinuje, jak je jeho ctěná libost. Halucinoval by stejně, jen nebyť té elektronické služby, nebyl by tak vidět. Ne že by lidstvo o něco přišlo, ale když ho to baví. A je to pořád lepší než kdyby chytal lidi za rukáv na ulici, v tramvaji, anebo, nedej bože, otravoval s těmi kecý v hospodě. Jen bych se chtěl touhle cestou podívat nad tím, jakou váhu jinak rozumní, příčetní a celkově sympatičtí lidé těmhle blábolům přikládají. A to jen proto, že si to mohlo přečíst víc lidí. Skoro to vypadá, jako by rozliční mašiblové měli něco jako množstevní slevu. Cosi ve stylu příslibu: „Čím víc lidí vás uslyší (bude číst), tím víc se vaším blábolem budeme zabývat a možná i odpovíme“.

Zmíním příklad, dle mého soudu krystalicky čistý a nezpochybnitelný. Asi tak v polovině letošního března kárný senát ČAK rozhodl o dočasném pozastavení výkonu advokacie kárně obviněnému advokátovi. Údajně kvůli tomu, že měl veřejným projevem urazit kolegu. Takto to šlo na sítě a do médií. Nebyla to oficiální zpráva, ale hned se ty sítě začaly hemžit rozhořčenými reakcemi. Všechny měly jeden společný rys. Byly úplně blbě. Nikdo z těch horlivců nevěděl nic víc než co se mihlo na těch sítích nebo v médiích, nikdo z nich nemohl číst kárné rozhodnutí, zejména jeho zdůvodnění, protože ještě ani nebylo napsáno. Všichni už ale společně věděli, kde je sever a kam běží zajíc. Nelze přehlédnout, kolik bylo mezi těmi rozhořčenci advokátů. A co všechno je nejen napadlo, ale též co napsali. Zřejmě králem komiků byl kolega, který se domáhal svolání sněmu ČAK. Anebo jiný, který si o tom rozhodnutí nezávislého senátu chtěl promluvit s vedením ČAK. Nic proti svobodě slova, ale považoval bych za nezpochybnitelnou pravdu, že k rozhodnutí, najmě má-li mít právní relevanci, se mohu vyjádřit, jedno jestli kriticky nebo pochvalně, jedině až si ho přečtu. Jestliže tahle podmínka není splněna, pak každý, kdo se vyjadřuje, zejména jde-li o vyjádření nesouhlasné nebo dokonce ultimativně nesouhlasné, je u mne hlupák. Anebo se jako hlupák chová.

Co v tom rozhodnutí kárného senátu bude a proč dostal kolega zrovna takový „flastr“, mne vcelku nezajímá. Může se odvolat, může podat žalobu k soudu, kárný senát byl zvolen v tajné volbě a já za jeho rozhodnutí neodpovídám. Podstatné je, že všechny zmíněné reakce byly evidentně nepodložené znalostí problému a důvodů rozhodnutí, což mělo být jasné komukoliv, kdo si je přečetl. A jestli nebylo a přesto si „činil závěr“, patří do kategorie „buřty, pivo a nenávisť“. Je zbytečné s ním jakkoliv komunikovat a cokoliv mu vysvětlovat, neboť on už ví, jeho víra jest pevná a žádná pravda s ní nemůže otrást nebo na ní něco změnit. To už je ale téma na úvahu o fake news a jejich konzumentech. Mně není jasné, proč paralelně s tou síťovou epidemií hlouposti začala vážná diskuse

o tom, že by měla ČAK nějak reagovat a jak by měla reagovat. A také reagovala. Což resultuje v otázku, do jaké míry je třeba brát vážně obsahy komentářů na sociálních sítích? Za sebe bych viděl jasnou hranici. Tou je nikoliv počet sledovatelů, ale diference mezi skutkovým tvrzením a hodnotícím úsudkem. Hodnotícím úsudkem, který zjevně není a ani nemůže být reálně podložený, nemá smysl se zabývat.

Což by měl být univerzálnější závěr. Nevím, jestli úzkostná snaha reagovat na každý post nebo tweet nějak souvisí s rozlézajícím se terorem larvovaným do podoby politické korektnosti. Rozhodně to tak vypadá. V každém případě, pokud si zavedeme praxi okamžitých odpovědí na každý „síťový“ (ale též mediální) nesmysl, dostaneme se do područí jejich výrobců. A oni si za chvíli začnou myslet, že at napíšu cokoli kamkoli, mají právo na reakci. A budou ji dalšími komentáři vynuocovat. Přitom právo na svobodu projevu v sobě implicitně obsahuje i právo svůj názor nahlas neprojevit, neboť jednoduše nechci. Například proto, že opak by znamenal házení perel.

JUDr. Tomáš Sokol,

partner, advokát, Sokol, Novák, Trojan, Doleček a partneři, advokátní kancelář s.r.o.
člen představenstva České advokátní komory

Text byl uveřejněn v EPRAVO.CZ Magazine 1/2024

Další články:

- [Proč musí obhájce u soudu mlčet?](#)
- [Advokátní úschovy a kolektivní vina](#)
- [Buřty, pivo a nenávisť](#)
- [Kolegialita jako klíč k úspěchu](#)
- [O co aktuálně usiluje vedení ČAK?](#)
- [O důstojnosti advokátního stavu](#)
- [O úspěchu restrukturalizace rozhoduje čas](#)
- [Stojí LL.M. za to?](#)
- [Verba docent ...](#)
- [Hodiny tikají každému](#)
- [Justice před soudem](#)